

Arrest

nr. 215 311 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod met een termijn van 2 jaar ten aanzien van verzoekster, haar ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten<1>:

Naam: A. voornaam: F. geboortedatum: (...)1988 nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 18.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

IE] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf in België kenbaar te maken ofte regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf in België kenbaar te maken ofte regulariseren.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van het proportionaliteitsbeginsel;

3.2. In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:“...”

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:“...”

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat verzoekende partij een lopende asielaanvraag in Italië heeft (zie hoger).

Een asielzoeker heeft geen verblijfsdocumenten en geldig paspoort met geldig visum nodig om een asielaanvraag te kunnen indienen.

Indien verwerende partij verzoekende partij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing had gehoord dan was zij daarvan op de hoogte geweest. Verwerende partij heeft kennelijk evenmin enig (databank) onderzoek gevoerd anders zou zij van het voorgaande op de hoogte zijn geweest.

Verwerende partij heeft verzoekende partij ook nooit degelijk geïnformeerd.

Verzoekende partij werd pas voor het eerste keer ingevolge de juridische bijstand die verplicht voortvloeit uit haar opsluiting correcte informatie kunnen ontvangen over haar recht op de regularisatie van haar verblijf door middel van een asielaanvraag en hoe zij dat kan doen.

Verwerende partij die als eerste moet informeren heeft dit duidelijk nagelaten waardoor zij niet ernstig kan voorhouden dat “betrokkene nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf in België kenbaar te maken of te regulariseren”. Immers het behoort tot haar basisopdracht om verzoekende partij in de taal die zij begrijpt te informeren.

Verzoekende partij heeft besloten om op grond van de informatie van haar raadsman haar verblijf te regulariseren middels een asielaanvraag waardoor zij aangeeft diligent te handelen in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt.

De conclusie “in die zin bestaat er een risico op onderduiken” houdt evenmin steek en vindt geen grond in de feiten of stukken in het administratief dossier.

Een dakloze bedelares heeft per definitie geen adres maar haar langdurig verblijf in België toont juist aan dat het niet haar bedoeling is om te verdwijnen. Bovendien volgt uit haar asielaanvraag tot regularisatie van haar verblijf dat verzoekende partij de wet naleeft.

Indien verwerende partij haar haar wettelijke taak zorgvuldig en behoorlijk had uitgeoefend dan had zij geweten minstens had zij moeten weten dat verzoekende partij een lopende asielaanvraag in Italië heeft en dat zij grondige redenen heeft om de internationale bescherming aan te vragen (zie hoger). Om die reden kon verwerende partij helemaal niet argumenteren dat “betrokkene geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven”.

Verwerende partij heeft bovendien nooit eerder aan verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten noch eerder aangehouden. Het motief dat stelt dat verzoekende partij “hardnekkig op het grondgebied blijft” is daarmee pure fictie en tegengesproken door de feiten. Verwerende partij heeft hiermee op kennelijk onredelijke wijze gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor een duur van twee jaar zonder enig onderzoek naar of specifieke motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval (asiel in Italië en hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zonder bescherming hiertegen in haar land van herkomst) (R.v.V. 19 januari 2014, nr. 119.120).

Artikel 74/11, § 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dient zij rekening houdende met de verstreckende gevolgen van een inreisverbod daartoe alle zorgvuldigheid aan de dag te leggen (R.v.V. 20 januari 2014, nr. 117.188; R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) hetgeen zoals aangetoond niet gebeurde.

Bij gebrek aan enige informatie over de toepassing van de Belgische wet en de rechten van verzoekende partij daaruitvolgend alsook bij afwezigheid van enig voorafgaandelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoekende partij niet verweten worden dat zij hardnekkig gevolg wil geven aan de wet of de beslissingen van verwerende partij.

De motieven zijn kennelijk onredelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.

Een inreisverbod voor een periode van 2 jaar is daarmee om deze en voorgaande redenen wettelijk ongeldig minstens disproportioneel terwijl verwerende partij ertoe gehouden is haar beslissingen ten alle tijde proportioneel te nemen.

*Schending van het proportionaliteitsbeginsel.
Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.
Schending van de ingeroepen middelen.*

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen.”

3.2 In de nota met opmerkingen, repliceert verweerder als volgt:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij betoogt dat er geen rekening mee gehouden werd dat zij een lopende asielaanvraag heeft in Italië. Het bestuur zou zich nooit degelijk hebben geïnformeerd. Het zou logisch zijn dat zij als dakloze geen gekend adres heeft, maar haar langdurig verblijf zou aantonen dat zij niet de intentie heeft om in te verdwijnen. Zij betoogt dat haar nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar zou disproportioneel zijn daar er geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Er werd gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat zij geen vaste of gekend verblijfsadres heeft. Verzoekster betwist niet dat zij zich nooit kenbaar heeft gemaakt bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid in België kenbaar te maken. De determinerende motieven op grond waarvan het inreisverbod werd opgelegd, wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar zij stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, dient te worden opgemerkt dat dit pas is gebleken nadat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in België op 20 oktober 2017. Naar aanleiding van de vingerafdrukken werden haar

whereabouts opgevraagd. Vervolgens richtten de Belgische autoriteiten d.d. 27 oktober 2017 een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten en op 14 november 2017 werden de Italiaanse autoriteiten, door middel van een tacit agreement, gewezen op hun verplichting om verzoekster over te nemen op grond van de artikelen 22 §7 en 25 §2 van de Dublin III Verordening. Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, was er geen kennis van een in Italië ingediende asielaanvraag. Verzoekster heeft het bestuur hier alleszins niet van op de hoogte gesteld bij aankomst in België. Zij heeft immers haar aanwezigheid niet gemeld, wat nochtans een wettelijke verplichting is. Van het bestuur kan niet verwacht worden te motiveren omtrent datgene waarvan zij geen kennis kan hebben. Alleszins blijkt dat beoogt wordt om verzoekster over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de door haar ingediende asielaanvraag en conform de Dublin III Verordening. Zij gaat er verkeerdelijk vanuit als zou het opleggen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten vereist zijn om een inreisverbod te kunnen opleggen. In casu werd er een inreisverbod opgelegd omdat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. "De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Tenslotte dient opgemerkt dat in het inreisverbod uitdrukkelijk bepaald wordt dat indien verzoekster beschikt over de documenten die vereist zijn om zich te begeven naar een Schengenlidstaat, haar dit niet verhinderd wordt.

M.b.t. de termijn van 2 jaar, meent verzoekster dat er geen rekening gehouden werd met haar specifieke omstandigheden. Zoals reeds supra uiteengezet werd er rekening gehouden met het feit dat verzoekster zich nooit heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten, zij nooit enige stappen heeft ondernomen om haar verblijf in België kenbaar te maken of om te regulariseren. Er werd gewezen op het belang van de immigratiecontrole en haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven. Er werd terecht geoordeeld dat de termijn van 2 jaar proportioneel is. Verzoekster toont niet aan welke specifieke omstandigheden veronachtzaamd zouden zijn en welke omstandigheden hadden moeten leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond."

3.3 De kern van het betoog van verzoekster betreft de verwijzing naar de asielaanvraag die zij heeft ingediend in Italië. Naar haar mening werd hiermee geen rekening gehouden.

Zij stelt tevens dat indien zij voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing gehoord zou zijn geweest of indien een onderzoek zou zijn gevoerd, de bevoegde gemachtigde hiervan op de hoogte zou geweest zijn. Indien de bevoegde gemachtigde haar wettelijke taak zorgvuldig en behoorlijk had uitgeoefend, dan had hij geweten, minstens had hij moeten weten, dat verzoekster een lopende asielaanvraag in Italië heeft, aldus verzoekster.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad merkt op dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden de mogelijkheden van een vreemdeling om vrij te reizen immers sterk beknod.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (*cf.* HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (*cf.* HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (*cf.* HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat er sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

In het administratief dossier bevindt zich een e-mailbericht van de heer S. M., attaché, met onder meer de mededeling dat hij zeer weinig informatie heeft over betrokkene om “*een identificatie bij Nigeria*” op te starten en de vraag of het mogelijk is om de algemene vragenlijst te laten invullen waarnaar hij verwijst in bijlage. Mevrouw C. V. L., sociaal deskundige Repatriëringscentrum 127*bis*, antwoordt in een e-mailbericht op dezelfde dag dat mevrouw laat weten niet terug te willen naar Nigeria maar naar Italië en dat ze daar vingerafdrukken zou hebben. Deze e-mailberichten dateren echter van daags na het nemen van de bestreden beslissing, meer bepaald van 19 oktober 2017. Tevens bevindt zich in het dossier een document van 20 oktober 2017 “*HIT EURODAC*” waarin wordt vermeld dat de

vingerafdrukken van verzoekster overeenstemmen met de vingerafdrukken genomen in Italië op 25 juli 2016.

In de nota met opmerkingen erkent verweerder dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, meer nog: *“dat dit pas is gebleken nadat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in België op 20 oktober 2017. Naar aanleiding van de vingerafdrukken werden haar whereabouts opgevraagd. Vervolgens richtten de Belgische autoriteiten d.d. 27 oktober 2017 een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten en op 14 november 2017 werden de Italiaanse autoriteiten, door middel van een tacit agreement, gewezen op hun verplichting om verzoekster over te nemen op grond van de artikelen 22 §7 en 25 §2 van de Dublin III Verordening. Op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, was er geen kennis van een in Italië ingediende asielaanvraag.”*

Verweerder betwist derhalve niet dat verzoekster niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, noch dat pas nadien kennis werd genomen van het bestaan van de asielaanvraag. De verplichting van de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding, kan niet zonder meer worden afgewenteld op verzoekster door te stellen dat verzoekster het bestuur hiervan alleszins niet op de hoogte gesteld heeft bij aankomst in België en dat zij haar aanwezigheid niet heeft gemeld, wat nochtans een wettelijke verplichting is.

Uit hoger aangehaalde e-mailberichten blijkt ook dat verzoekster heeft verwezen naar Italië wanneer haar om informatie werd gevraagd.

Verzoekster kan dan ook worden bijgetreden in haar betoog dat indien de bevoegde gemachtigde zijn taak zorgvuldig en behoorlijk had uitgeoefend, hij had geweten, minstens had moeten weten, dat verzoekster een lopende asielaanvraag in Italië heeft.

In de nota met opmerkingen merkt verweerder nog op dat in het inreisverbod uitdrukkelijk wordt bepaald dat indien verzoekster beschikt over de documenten die vereist zijn om zich te begeven naar een Schengenlidstaat, haar dit niet wordt verhinderd.

De Raad wijst er echter op dat een inreisverbod opgelegd met toepassing van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet een principiële gelding heeft voor het grondgebied van alle lidstaten of uitzonderlijk enkel voor het Belgisch grondgebied. Thans ligt geen nationaal inreisverbod voor waarvan de draagwijdte tot het grondgebied van België is beperkt.

Verzoekster kan niet gelijktijdig het voorwerp uitmaken van een inreisverbod, waarvan de draagwijdte niet beperkt is tot het Belgisch grondgebied en dus conform artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet een gelding heeft voor het grondgebied van alle lidstaten en de stappen ondernomen in het kader van de Dublin III-verordening.

Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”

De definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor het alle lidstaten met uitzondering van de lidstaat waar hij zich mag naartoe begeven, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de vreemdelingenwet.

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk *“terugkeerhandboek”* voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 124 benadrukt als volgt:

“EU brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

[...]

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

In de nota met opmerkingen stelt verweerder “Alleszins blijkt dat beoogt wordt om verzoekster over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten op grond van de door haar ingediende asielaanvraag en conform de Dublin III Verordening.” Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoekster mee dat zij werd teruggebracht naar Italië.

Zoals reeds gesteld, ligt thans geen nationaal inreisverbod voor, zodat verzoekster niet tegelijk van een inreisverbod en van een overdrachtsbesluit, gestoeld op de Dublin III-verordening het voorwerp kan uitmaken. De thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN